

Předmluva

 jak to bylo dál? Snažíte se uspat dítě, ale všechno je marné. Nejradši byste si lehli sami do postele a spokojeně spali, ale váš potomek se dožaduje pokračování. Jak to bylo s tou Sněhurkou? Kdo vysvobodil Růženku? Kdo snědl všechnu kaši z hrnečku, který vařil a vařil? Co se stalo se zlou čarodějnící z perníkové chaloupky? A tak čtete dál, oči se vám klíží, až se konečně dostanete na poslední stránku.

Právě pro unavené rodiče, kteří ale zároveň nechtějí své dítě připravovat o pohádku před spaním, jsme vybrali stovku těch nejznámějších českých pohádek a zkrátili jsme je tak, abyste je stihli přečíst, než sami usnete.

Pohádky si mezi sebou vyprávíme už odnepaměti, a proto často existují v několika verzích a jejich příběhy se také různě proplétají. Pravděpodobně znáte příběh filmové Popelky s tvářemi umouněnými

od popela, ale možná nevíte, že v jiné verzi se do ní princ zamiluje v kostele. Některé pohádky možná nebudete znát vůbec, ale to jim rozhodně neubírá na půvabu a třeba vaše děti natolik okouzlí, že je budou číst, nebo dokonce vypravovat i svým dětem.

REDAKCE

© Popelce

Byla jednou jedna krásná, hodná dívka, které všichni říkali Popelka. Žila s dobrým, milujícím tatínkem, ale místo maminky, již ztratila, sotva přišla na svět, měla zlou macechu. Ta si do jejich malého stavení přivedla vlastní dceru Doru, která Popelku neměla ani trochu ráda. Dora byla mámin mazánek, nosila pěkné šaty a měla všechno, na co si jen vzpomněla. Popelka byla jejím pravým opakem. Často se musela spokojit s tím, co na ni po nevlastní sestře zůstalo. Oblečená bývala pouze v jediné sukýnce, macecha jí zakazovala chodit mezi lidi a nekonečné hodiny ji nutila přehrabovat se v popelu.

Popelka ale měla dobré srdce, na svůj život nikdy nenaříkala a radovala se z něj, ať k ní byl jakkoli krutý. Jednoho dne vyrazil Popelčin tatínek do nedalekého města na jarmark. Než odešel, zeptal se obou

dcer: „Děti moje, copak vám mám přinést z jarmarku?“ Doře se chtivě zablýsklo v očích. Rudá ve tvářích si vymýšlela a poroučela, vzrušením se celá zadýchala. Hlavně aby po otčímovi nezapomněla chtít ani jedinou drobnost. Prahla po drahých látkách na šaty i skvostných špercích. To Popelka netoužila po žádné cennosti. Teprve když otec začal naléhat, aby si přece jen také řekla o nějaký dárek, skromně poprosila: „Tatínku, přeji si jen, abys mi přivezl to, co ti cestou cvrnkne do nosu.“

Otec, celý mrzutý, se vydal na jarmark. Ve městě pořídil všechno, co chtěla Dora, a na Popelčino přání úplně zapomněl. Když se ale vracel zamyšlený lesem domů, zavadil mu o nos proutek lískového keře. V tu chvíli si vzpomněl na Popelku a její podivné přání. Utrhl pár oříšků z větvičky, aby dostál svému slovu a také vlastní dceři přivezl to, o č ho prosila.

Sotva se objevil doma ve dveřích, vrhla se na něj lakotná Dora. Celá se třásla nedočkavostí, jen aby už měla cenné dárky, pro které svého nebohého otčíma na jarmark poslala. Otec jí podal vzácnou látku i šperk. Pak natáhl ruku k Popelce, na dlani lískové oříšky. Popelka měla takovou radost, jako by jí předal poklad z ryzího zlata. Zatímco se jí nevlastní sestra Dora zle posmívala, ona si své oříšky pečlivě schovala.

Druhý den byl svátek a celá vesnice se chystala do kostela, jen Popelce to macecha zakázala. Nebohá dívka se rozplakala, a když všichni odešli, vydala se ke studni, aby si umyla uslzené oči. Když se ale nahnula nad studnu, vypadly jí oříšky, které si schovala do zástěry. Ozvalo se šplouchnutí a oříšky zmizely pod hladinou. Popelka se rozplakala ještě víc. Ani si nevšimla, že ze studny vylezla žabka a posadila se hned vedle ní, v tlamičce měla jeden ze ztracených oříšků.

Po chvíli na Popelku promluvila: „Rozlouskni oříšek, a co v něm najdeš, bude tvoje.“ Dříve než se stačila Popelka vzpamatovat z leknutí, žabka s kváknutím skočila zpátky do studny a nebylo po ní ani stopy.

Popelce ale utkvělo v hlavě, co jí podivná žába řekla. Vzala proto oříšek do ruky a vši silou jím mrštila o dlažbu dvora. V tu chvíli se ozvalo mohutné lupnutí – a na zemi ležely šaty jako utkané ze samých slunečních paprsků. Byly tak krásné a zářivé, až z toho oči přecházely. „Jsou nádherné, ale stejně si je nemohu vzít a jít za ostatními,“ posteskla si Popelka. Na zemi ve světlici ji totiž čekala hromada popela a v něm tisíce kuliček hrachu k přebrání. To si macecha chtěla pojistit, že bude mít Popelka příliš mnoho práce a nedostane se na slavnostní mši.

Zatímco se zklamaná dívka sehnula nad hromadou na podlaze, ozvalo se tlumené šustění. V otevřeném okně se najednou objevilo šest holubiček. Tři z nich se vrhly na popel a začaly z něj do misky vybírat hrách, zbylé holubice poletovaly po místnosti a překvapenou Popelku strojily do svátečních šatů. Tentokrát měla Popelka v očích slzy radosti. Umyla si obličej, poděkovala holubicím, osedlala svého vraníka a spěchala do kostela. Když přišla mezi vesničany, nikdo, ani vlastní tatínek, ji nepoznal. Vypadala totiž jako princezna, která sem zavítala z dalekých a bohatých krajů. A obzvlášť jedny oči se od neznámé dívky nemohly odtrhnout a hleděly na ni jako na boží obrázek. Byly to oči mladého pana knížete. Když skončila mše v kostele, nehodlal ztrácat ani minutu. Důstojným, ale rázným krokem se vydal za dívkou, která mu tolik učarovala.

Když vyšel před kostel, po dívce už nebylo ani památky. Jako by se dočista propadla do země. Sotva totiž Popelka překročila práh, skočila na koňský hřbet a tryskem uháněla zpátky na otcův statek. Bála se, že

by ji přece jen mohl někdo poznat a macecha by jí udělala ze života ještě větší peklo. Když dorazila domů, svlékla šaty, a než se nadála, byly zpátky v oříšku. Ten pak ukryla u studny pod placatým kame-
nem, oblékla si svou jedinou omšelou sukýnku a čekala, až přijedou rodiče s Dorou. Po jejich návratu nastalo hotové pozdvižení. Dora nemluvila o ničem jiném než o krásné bohaté cizince, která se objevila v kostele, a Popelce poskočilo srdce štěstím.

Další neděli Popelka přemlouvala macechu, aby ji alespoň jednou vzala s sebou do kostela. Ta ale nechtěla o Popelčině přítomnosti na mši ani slyšet. Naopak se rozzlobila a vymyslela pro nevlastní dceru další přetěžký úkol. Vysypala půl vědra lněného semínka a hromadu popela uprostřed světnice a se škodolibým úsměvem odjela s Dorou do kostela. Tentokrát si už ale Popelka věděla rady. Odběhla ke studni, kde už na ni čekala žabka s druhým oříškem v tlamičce. „Rozlouskni ho, a co v něm najdeš, je tvoje,“ zakvákala žába. Dívka udělala všechno podle rady a v tu chvíli se před ní objevily další šaty. Byly ještě krásnější než ty první, leskly se tak, že z nich oči přecházely – zdobené drahými kameny, poseté hedvábnými hvězdičkami.

Sotva stačila Popelka otočit hlavu k oknu, šest holubiček už sedělo na okenním rámu a čekalo, až se budou moci pustit do třídění semínek a popela. Popelka se radostně rozběhla do stáje, vyskočila na svého vraníka a rozjela se cvalem do města. Přitom měla plnou hlavu neznámého knížepána, který z ní při minulé mši nedokázal spustit oči. Bude tam ten krásný mladík i dnes? Jestlipak se na mě zase usměje? To vše probíhalo Popelce myslí.

Mladý kníže nemohl dnešního dne ani dospat. Od chvíle, co tajemnou krásku poprvé spatřil, nedokázal myslet na nic jiného. Po zámku bloumal jako tělo bez duše, jindy do posledního sousta snědené mísy

s jídlem vracel zamilovaný mladík kuchaři nedotčené. O to větší radost měl, když v kostele opět spatřil onu neznámou krásku. Vzal si do hlavy, že tentokrát ji nenechá utéci. Také ona se po mladém knížepánovi několikrát ohlédla, jeho tvář jí připadala nesmírně dobrotivá a pohledná. Ještě před koncem mše vyběhla Popelka z kostela, aby mohla nepozorovaně ujet domů na svém vraníkovi. Kníže ale na svou vyvolenou čekal u vrat. Prosil vylekanou dívku, aby mu dovolila doprovodit ji domů. Ta však v okamžiku, kdy mu zblízka pohlédla do očí, nebyla schopna vydat ze sebe ani hlásku. Než se stihl nápadník rozkoukat, Popelka hbitě vyskočila vraníkovi na hřbet a ujížděla pryč.

Tentokrát však po ní knížepánovi přece jen něco zůstalo – byl to maličký zlatý střevíček. Vychytralý mladík se totiž na dnešní setkání připravil. Kostelní schody nechal namazat smolou v naději, že to tajemnou krásku zadržít. Popelka se vrátila domů jen chvíli předtím, než dorazila i macecha s Dorou. Obě zlé ženské měly plnou hlavu toho, co se dnes v kostele mezi knížepánem a tajemnou pannou odehrálo. Netrvalo dlouho a krajem se roznesla povídačka, podle níž nešťastně zamilovaný kníže chodí od vesnice k vesnici, od stavení ke stavení a všem mladým nezadaným dívkám obouvá onen zlatý střevíček. Doufá, že dříve nebo později najde svou vyvolenou a odvede si ji na zámek.

To se ovšem děly ve vesnici věci! Každá mladá dáma na vdávání se snažila natlačit nohu do střevíčku, ať už byla jakkoliv veliká. Knížepána ale žádná nedokázala zmást. Nakonec přišel i do Popelčina domu, macecha však svou nevlastní dceru vyhnala ze světnice. Její sestra Dora se snažila nazout zlatý střevíček, funěla, rudla, hekala. Nakonec si ho sice na nohu nasadila, ale chytrý kníže ji vyzval, ať se projde po světnici. Sotva udělala jeden krok, sesunula se s naříkáním

na podlahu. „Víc dcer nemáš, hospodáři?“ zeptal se smutný kníže Popelčina tatínka. Ten se rozběhl na dvůr, aby milovanou dceru našel a přivedl. Mezitím ale Popelka odběhla ke studni, aby si oblékla jedny ze svých krásných šatů.

Když přišla do světnice, nikdo z přítomných nedokázal úžasem ani promluvit. Cože? Tohle že je naše Popelka? Divili se všichni kromě mladého knížepána. Ten neváhal ani vteřinu a znovunalezenou krásku vzal za ruce. Byl rozhodnutý, že už ji nikdy nepustí. Popelku si odvezl k sobě na zámek a s ní i jejího hodného tatínka.

Dora s macechou se mohly vzteky zbláznit. Zůstaly v neutěšeném domě, osamocené, bez radosti a bez dobrých lidí, kteří by o ně s láskou pečovali.

2.

© Smolíčkovi

V temném lese žil jelen se zlatým paroží. Jeho jediným druhem byl malý Smolíček, jenž neměl rodiče ani příbuzné, kteří by se o něj postarali, a u jelena bydlel. Každé ráno, když jelen vyrážel na pastvu, přikazoval Smolíčkovi, aby za ním zavřel pečlivě dveře a nikoho jiného do jejich příbytku nepouštěl. Mnoho dní se nic nedělo, na dveře obydlí nikdo neklepal a Smolíček už na jelenovo přikázání pomalu začínal zapomínat.

Jednoho chladného dne se však ozvalo zaklepání a prosebný hlásek: „Smolíčku, pacholíčku, otevři nám svou světničku. Jen dva prstíčky strčíme, a jen co se ohřejeme, hned zase půjdeme,“ naléhal líbezně.

Smolíček pamatoval na slova, která mu milovaný jelen kladl na srdce. Přesto ale hlásek zvenčí stále líbezněji naléhal a prosil. Toho dne byl chlapeček neoblomný a o tajemné návštěvě pověděl večer jelenovi. Ten Smolíčka pochválil:

„Dobře jsi udělal, chlapče. To byly totiž jeskyňky. Kdybys jim otevřel, odnesly by tě pryč.“

Smolíček byl rád a na hrozbu jeskyněk pomalu zapomněl. Ráno se jelen jako vždy vydal na pastvu a Smolíček zůstal doma sám. Neuběhlo mnoho času, když se za dveřmi opět ozvalo zaklepání. Hlásek, který se dnes pokoušel Smolíčka obměkčit, byl ještě mnohem líbeznější.

„Smolíčku, pacholíčku, otevři nám svou světničku. Jen dva prstíčky tam strčíme, jen co se ohřejeme, hned zase půjdeme.“

Smolíček jej ale znovu odbyl a do domečku nikoho nepustil. V tu chvíli se jeskyňky za dveřmi roztráslly zimou, začaly plakat a Smolíčkovi jich bylo líto. Rozhodl se malinko pootevřít dvířka, jen na dva prstíčky. Jeskyňky mu děkovaly, prostrčily nejdříve dva prstíčky, poté celou dlaň, a než se Smolíček nadál, už byly ve světnici. Vrhly se na překvapeného chlapečka a utíkaly s ním do lesa.

Jak běžely, míjely nedalekou paseku, na které se pásal Smolíčkův opatrovník se zlatými parohy. Sotva uslyšel zoufalé naříkání, rozběhl se chlapci na pomoc.

Jeskyňky chytil a pořádně je vyprášil. Jeden výchovný políček dostal i důvěřivý Smolíček. To aby si příště zapamatoval, že nemá otvírat dveře. Mnoho dní běžel život jelena se Smolíčkem klidně. Až jednou se znovu ozvaly u dveří jejich domečku známé líbezné hlásky.

„Smolíčku, pacholíčku, otevři nám svou světničku. Jen dva prstíčky tam strčíme, jen co se ohřejeme, hned zase půjdeme.“

Smolíček byl neoblomný. Neobměkčilo ho ani naříkání, pláč a třesení se zimou. Záludným jeskyňkám řekl, že jim neotevře, protože by ho zase od jelínka odnesly pryč. „Neboj se, pacholíčku, my tě neodnese. A kdyby přece, nemáš se čeho bát. U nás by ses měl lépe než tady a mohl by sis s námi pořád hrát,“ prosily medovým hláskem jeskyňky. Smolíček znovu podlehl jejich naléhání. Když pootevřel dveře, byly okamžitě uvnitř světnice. Chytily ho a utíkaly s ním do lesa, cestou mu vyhrožovaly, že si z něj udělají sváteční pečínku. Marně tentokrát pacholíček volal svého jelena. Ten byl od něj velmi daleko, na pasece, kam žádný zvuk nezabloudil.

U jeskyněk se měl Smolíček jako v pekle. Sice ho líbezná poběhlice sytily samými lahůdkami, ale to jen proto, aby si jej pořádně vykrmily na slavnostní hostinu. Nikdo si s chlapečkem nehrál, on jenom smutně koukal skrze mříže svého vězení, kam ho jeho únoskyně zavlekly.

Dny a týdny utíkaly a jeskyňky Smolíčka stále věznily. Jednoho rána za ním přišly, aby si vyzkoušely, jestli už je dost vykrmený. Když ho řízly do prstíku a usoudily, že je tak akorát zralý na pečínku, rozhodly se odvést ho k peci. Smolíček začal usedavě plakat a volat svého milovaného jelena: „Za hory, za doly, mé zlaté parohy, kde se pasou? Smolíčka pacholíčka jeskyňky do pece nesou!“

Za pár okamžiků se ozval mohutný dusot kopyt. Jelen se zlatými parohy se mohutnými skoky blížil k chlapečkovi. Ve skoku ho nabral na paroží a uháněl s ním pryč od pekelného doupěte jeskyněk.

Doma pak dostal Smolíček pořádně za vyučenou. Plakal a svatošvatě slíbil, že už nikdy nebude důvěřivý a bude svého ochránce na slovo poslouchat. A to také dodržel a dveře už nikdy nikomu neotevřel.